

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4860/2020
18.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Урош Тешмановић, адвокат из ..., ул. ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, ул. Булевар краља Александра бр. 282, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2982/20 од 04.06.2020. године, у седници одржаној 18.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 2982/20 од 04.06.2020. године, тако што се одбија жалба туженог као неоснована и потврђује пресуда Другог основног суда у Београду П 4024/18 од 25.12.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 230.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4024/18 од 25.12.2019. године, ставом 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 619.286,33 динара са законском затезном каматом почев од 25.12.2019. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу за законску затезну камату на износ од 619.286,33 динара почев од 24.03.2018. године до 24.12.2019. године, као неоснован. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 144.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж-2982/20 од 04.06.2020. године преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П 4024/18 од 25.12.2019. године у ставу 1. изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ

од 619.286,33 динара са законском затезном каматом од 25.12.2019. године до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом 2. изреке, преиначена је пресуда првостепеног суда у ставу трећем изреке и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 55/14), па је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 24.03.2018. године у 23 часа и 40 минута у месту ..., на путу А1 на деоници петља Велика Плана – петља Пожаревац, у смеру ка Београду дошло је до саобраћајне незгоде када је у висини километарског стуба 275 – 500 м, преко коловоза испред путничког аутомобила марке ... рег.ознаке ..., у власништву тужиоца, којим је управљао његов брат ББ, излетела дивља свиња. Дошло је до контакта предње стране возила са животињом и наступила је штета на возилу. Возило је било осигурано код „Миленијум осигурања“. Према налазу и мишљењу вештака саобраћајно-машинске струке од 26.04.2018. године, утврђено је да стварна штета на дан вештачења на предметном аутомобилу износи 619.286,33 динара и да се ради о тоталној штети тако да је поправка возила економски нерентабилна. Оштећен је предњи део возила, а вредност возила умањена за трошкове амортизације, општег стања возила и тржишног фактора је у висини од 801.146,60 динара. Вредност остатка возила је 22,70% што чини износ од 181.860,27 динара.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд полазећи од одредбе члана 155, 185. став 1. ЗОО, члана 7., члана 8. и члана 15. Закона о јавним путевима изводи закључак да је тужени који је задужен да управљање државним путевима, а као јавно предузеће које је основала Влада, дужан да непрекидно и квалитетно одржава заштиту јавног пута и да је дужан да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на њему. Према ставу 2. члана 7. Закона о јавним путевима прописано је да управљач јавног пута одговара за штету која настане корисницима јавног пута због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута прописаних тим Законом, односно због извођења тих радова супротно прописаним техничким условима и начину њиховог извођења. Налетање возила на дивљу животињу на државном путу не може представљати чињеницу која се није могла предвидети ни избећи или отклонити, чиме би се тужени на основу члана 177. Закона о облигационим односима ослободио одговорности, јер је био у обавези да предузме све радове на редовном одржавању јавног пута, како би спречио ситуацију којом би долазило до настанка штете налетање возила на животиње. Тужени је сносио терет доказивања чињенице да је редовно обављао делатност одржавања и заштите пута, што у току поступка није доказао сходно одредби члана 231. ЗПП. Стога се

тужени не може ослободити одговорности уз истицање да је одговорност на страни Ловачког савеза Србије којем је поверено ловиште. Да је заштитна ограда у конкретном случају била адекватно ограђена, животиња не би могла да уђе на простор јавног пута и не би дошло до предметне незгоде, а тиме и проузроковања штете на возилу тужиоца.

Другостепени суд заузима супротно становиште и налази да не постоји узрочно-последична веза између настале штете и пропуштања туженог у обављању радова на одржавању јавног пута, тј. да није доказано да није предузео све неопходне мере ради спречавања штете коју дивљач може причинити имовини. При томе закључује да се одговорност туженог не претпоставља, те да је изненадна појава дивље животиње на путу у ноћи представља непредвидиву околност која је свакако била ван контроле туженог, односно околност коју није могао отклонити нити избећи. Тужилац није доказао да тужени није предузео све неопходне мере ради спречавања штете коју дивљач може причинити имовини и закључује да је првостепени суд на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је оценио да постоји пасивна легитимација на страни туженог као одговорног за насталу штету. Сходно томе преиначује првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца одбија као неоснован.

Према становишту Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд неправилно применио материјално право.

Према члану 15. став 2. Закона о јавним путевима, прописано је да управљач јавног пута одговара за штету корисницима јавног пута због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута прописаних овим Законом, односно због извођења тих радова супротно прописаним техничким условима и начину њиховог извођења. Делатност управљања државним путевима поверено је туженом. (члан 8. Закона о јавним путевима), а према члану 7. назначеног Закона прописано је шта се сматра управљањем јавним путевима. У ту делатност спада и одржавање и заштита јавног пута. Дивља свиња на коју је налетело возило тужиоца којим је управљао његов брат, догодило се у простору где није смела да се нађе назначена животиња. Ради се о ауто-путу, исти мора бити ограђен да би спречио улазак животиња, а све у циљу безбедности обављања саобраћаја. Очигледно је да је назначена животиња прошла на месту које није било добро заштићено за улазак на простор који припада заштитном појасу ауто-пута. То указује на околност да тужени није предузео све мере и да обезбеди несметано и безбедно одвијање саобраћаја на ауто-путу, у складу са прописаним техничким условима. Правилно закључује првостепени суд да налетање возила на дивљу животињу на ауто-путу се није могло предвидети, ни избећи или отклонити, чиме би тужени на основу члана 177. Закона о облигационим односима био ослобођен одговорности. Тужени је био у обавези да предузме све радове на редовном одржавању ауто-пута како би спречио у којој би долазило до настанка штете и налетањем возила на животиње. У том смислу тужени сноси терет доказивања чињенице да је предузео све мере да спречи кретање животиња по коловозу и заштићеном простору ауто-пута, што у току поступка није доказивао. Висина штете је правилно утврђена путем вештачења. Тужилац сходно одредби члана 155. и 185. став 1. ЗОО има право на накнаду штете у висини досуђеној у првостепеном поступку.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци под ставом 1.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је на основу члана 153., 154. и 165. ЗПП и односи се на нужне трошкове који су опредељени у садржини ревизије тужиоца и то на: износ од 18.000,00 динара, за састав ревизије од стране адвоката сходно важећој тарифи и трошкова на име таксе за ревизију у висини од 106.200,00 динара и таксе на одлуку по ревизији у висини од 106.200,00 динара сходно Закону о судским таксама, што укупно чини износ од 230.400,00 динара.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић